

A csend hangja a zengő templomban

„Erőm és énekem az Úr!” (Ézs 12,2)

Csend. Sokszor párosítjuk e szót a némasággal, az ürességgel. Azonban a csend túlmutat ezen az állapoton. A csend figyelem. Akkor vagyok csendben, ha valamire nyitott vagyok, ha valamit meg akarok ismerni. Ilyenkor nemcsak a fülem nyílik ki, de a szívem, a lelkem is.

Amikor november 8-a estéjén a kiskőrösi evangélikus templomban elhallgatott az utolsó akkord visszhangja, mindannyian éreztük a hirtelen beálló csendben, hogy meghallottunk valamit az Istent dicsőítő angyalkórus zengedező énekéből. A sok, próbával töltött óra, aminek során sokszor szenvedtünk, mert még nem láttuk át az egészet, a teljeset, most értelmet nyert. Most éreztük a bőrünkön s minden idegszálunkon bizseregni a harmóniát, a rendet, mint amikor végre kicsit hátralépve megszemléljük a kész puzzle-t, aminek én is, mi is része vagyunk.

Korálünnep. Ötödik alkalommal került sor erre a különleges istentiszteletre, melyet a reformáció ötszázadik évfordulójának közeledtével szerveznek meg évről-évre az evangélikus egyház fői Kántorképző Intézetének vezetői. Egy-egy templom ad otthont a jelentkező kórusoknak, hogy evangélikus egyházunk korálkincséből néhányat kiemelve hangszeres kísérettel, a résztvevő gyülekezettel együtt megszólaltassuk elődeink bizonyágtételét.

Idén Petőfi szülővárosának temploma gyűjtötte össze Dunaegyháza, Kiskőrös, Orosháza és Soltvadkert hat énekkarát. A külön-külön betanult korálok összepróbálására egy óra állt rendelkezésre, de a szakszerű és türelmes dirigálásnak köszönhetően mindenki megtalálta a saját hangját és szólását, amivel a magasba tudta emelni a ünnepet. *Ecsedi Zsuzsa* és *Farkasné Gombár Ildikó* – mint a program összeállítója és a helyi szinten való szervezés felelőse és kapcsolattartója – érezhető szeretettel gyűjtötte össze Isten dicséretére a hangokat nemcsak a szervezéssel, hanem több mű vezényletével is. A hangszeres kíséretet megszólaltatták köztük *Mekis Péter* ujjai alatt az orgona, *ifj. Lupták György* álla alatta a hegedű, majd *Farkas Zoltán*, *Pelsőci Klára*, *Slajkó Anikó* és *Soltiné Samu Zsuzsanna* ajkain a fafúvósok, saját különleges hangzásvilágukkal színesítették a korálokat.

Szálljon az ének! (EÉ 70) – buzdítottuk egymást az első énekkel, melyet a Kiskőrösi Evangélikus Fúvószenekar vezetett be, hogy aztán *G. G. Gastoldi* feldolgozását követve kiteljesedjen a dicséret. *Szűcs Mária* lelkész igeolvasással szolgált, hogy megszólaltassa Isten irgalmáról szóló üzenetét, s a páli tanítást tolmácsolja a feltámadás és az örök üdvösség ígértéről. Isten előtti bűnbánati imádság szavaként szólt Huszár Gál énekeskönyvéből: *Irgalmazz, Úristen, immáron énnékem* (EÉ 77), majd a vasárnap jellegéből (Ítélet vasárnapja) adódóan, intettük önmagunkat: *Úr Krisztus, hiszem, eljön egykor te nagy napod* (EÉ 514). E korál során J. S. Bach és J. Crüger nyomán szólalt meg az

orgona, az énekkar és a kamarakórus.

Mit jelent az ember számára az ének? Mit ad akkor, amikor örömben vagy szomorúságban, bőségben vagy szükségben ajkunkon megszólal egy dallam, egy vers, egy gondolat? Életünk minden percére, pillanatára van énekünk, ami továbblendít, előre visz. Ézsaiás próféta könyve 12. fejezet 2. verse alapján Lupták György, a Bács-Kiskun Egyházmegye esperese arról tett bizonyoságot, hogy az Istent magasztaló éneknek nagy hatalma van, mely legyőzhetetlennek vélt akadályokat is megsemmisít, mert rajta keresztül maga Isten harcol értünk, hatalmával ő maga áll mellettünk. Amikor énekelünk, Istennek ezt a hatalmát és erejét tapasztaljuk meg.

Mi mással válaszolhatott volna erre a gyülekezet, mint dicsérérettel; *Jer, dicsérjük Istent* (EÉ 40) korálunk első versszakával, mely szintén *J. S. Bach* orgonára és énekkarra írt feldolgozásában szólalt meg. Az oratio oecumenica kéréseinek Isten elé terjesztésével *Farkas Sándor* iskolalelkész és a helyi evangélikus gimnázium növendékei szolgáltak.

Boldoczki Sándor és *Németh Sándor* karmozdulatai vezették az immár esti sötétségbe forduló korálünnep utolsó két megszólaló énekét, melynek során *Harsány szó kiált(ott) az éjbe* (EÉ 493), s már a nyugalomra készülve esti énekünket (EÉ 110) énekeltük:

Nyugvóra térek Istenem,
Békén behunyom két szemem,
Vigyázol rám a mennyben.
Ha nap, ha éj, Nem árt veszély,
Oltalmad őriz engem.

Hívlak, megváltó Jézusom,
Segítöm vándorutamon,
Világom a sötétben:
Küldd angyalod, Hogy búk, bajok,
Kísértés ellen védjen!

Küldd őt, mint hős vitézedet,
Hogy nyújtson mentő, hű kezét,
Ha bűn hatalma ront rám!
S ha jó halál, Szentlélek, állj
Mellém a végső órán!

A végső órán Istennel való találkozásunkra emlékeztető harang szava bekapcsolódott az énekbe, s kifelé induló lépteinkben kísért még minket egy darabig, hogy az ünnep örömét, reménységét és fényét tovább vigyük gyülekezeteinkbe, családjunkba, belső szobánkba.

Selmeczi Géza